

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **F. Z.**, zastoupený JUDr. Pavlem Pechancem, Ph.D., advokátem se sídlem Masarykova 175, Luhačovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti: 1. MEXIM CONSULTING, spol. s r. o., se sídlem Betlémské nám. 6, Praha 1, zastoupený MUDr. Mgr. Danielem Mališem, LL.M., advokátem Mališ Nevrkla Legal, advokátní kancelář, s. r. o., se sídlem Na Rybníčku 5, Praha 2, 2. L. Z., 3. Povodí Moravy, s. p., se sídlem Dřevařská 11, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2014, č. j. KUZL 18191/2014, sp. zn. 18191/2014 ŽPZE-RH,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u krajského soudu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2014, č.j. KUZL 18191/2014, sp.zn. KUZL 18191/2014 ŽPZE-RH, jakož i jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru životního prostředí, ze dne 19.2.2014, č.j. OŽP/7929/2014/ZEK.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 29.5.2014, č.j. KUZL 18191/2014, sp. zn. KUZL 18191/2014 ŽPZE-RH, žalovaný částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Otrokovice, odboru životního prostředí, ze dne 19.2.2014, č.j. OŽP/7929/2014/ZEK, jímž bylo povoleno užívání stavby vodního díla „Malé vodní elektrárny Bělov“. Změna spočívala v doplnění podmínek pro užívání stavby podle § 82 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon z roku 1976“).

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že se správní orgány nedostatečně zabývaly jeho námitkami. Žalovaný nesprávně uvážil, že vlastnická práva k pozemkům pod stavbou se v kolaudačním řízení neposuzují. Pochybil tedy, pokud nezohlednil, že je podána žaloba na určení vlastnictví pozemků, které se vztahují k pozemkům neoprávněně polohově změněným. Rovněž nezohlednil, že žalobce neměl dostatek času se seznámit s dokumentací skutečného provedení stavby a nemohl tak podat relevantní námitky. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že vlastnictví pozemků pod stavbou v kolaudačním řízení pouze určuje účastenství a není možné, aby vlastník pozemků uplatňoval v tomto řízení soukromoprávní námitky. Žalobce zdůrazňuje bezprostřední souvislost vlastnického práva s veřejným zájmem a bezprostřední ohrožení vlastnického práva v kolaudačním řízení úpravou tzv. privilegovaných imisí podle § 1013 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Podle žalobce je vlastnické právo také důležité pro posouzení otázky legality stavby. Stavebník odvozoval právo stavět od smlouvy o smlouvě budoucí ze dne 4.11.2011, od které ale před nabytím právní moci kolaudačního rozhodnutí odstoupil. Stavba tedy byla povolena na základě neexistujícího souhlasu (odstoupení má podle zákona č. 40/1964 Sb., podle něhož byla smlouva uzavřena, účinky *ex tunc*) a jedná se tedy o tzv. černou stavbu.

Žalobce proto navrhuje zrušení jak napadeného, tak jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí argumentace žalovaného a osob na řízení zúčastněných

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí. Žalobce měl podle jeho názoru dostatečný časový prostor k seznámení se se změnou projektu (od 17.10.2013, kdy proběhlo ústní jednání, do 19.2.2014, kdy bylo vydáno rozhodnutí o povolení užívání stavby). Podle žalovaného není v kolaudačním řízení místo pro to, aby byly posuzovány majetkové vztahy k pozemkům, na kterých je stavba umístěna. K tomu je určeno územní a stavební řízení. Žalobce byl účastníkem kolaudačního řízení na základě § 78 odst. 1 zákona z roku 1976. Určovací žaloba podaná žalobcem byla podle žalovaného ve vztahu ke kolaudačnímu řízení irelevantní, a proto nebylo kolaudační řízení přerušováno. Navíc se týkala pozemků, na nichž předmětná stavba neleží. Podle žalovaného nemohlo být v kolaudačním řízení zohledněno ani případné odstoupení od smlouvy o smlouvě budoucí kupní.

Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout a na svém procesním stanovisku setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

Prvá osoba na řízení zúčastněná se žalobou nesouhlasí a navrhuje ji odmítnout, případně zamítnout. Úvodem obsáhlého vyjádření popisuje genezi celého případu a vyjadřuje svoji domněnku, že se žalobce podáním žaloby snaží osobu na řízení zúčastněnou donutit k zaplacení neprávem požadované částky za údajné neoprávněné užívání jeho pozemků. O tom je také veden soudní spor. Dále se zevrubně vyslovuje ke každému z uplatněných žalobních bodů a mj. poukazuje na to, že se žalobce ve smlouvě o smlouvě budoucí kupní výslovně zavázal poskytnout veškerou nezbytnou součinnost k výstavbě MVE Bělov.

I druhá osoba na řízení zúčastněná (manželka žalobce) navrhuje žalobu zamítnout a žalobcovu postupu se podivuje, neboť žalobce se stavbou elektrárny vyjádřil v minulosti souhlas.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Pokud první osoba na řízení zúčastněná namítala, že žalobce není k podání žaloby aktivně legitimován, nemohl jí soud přisvědčit. Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. je k podání žaloby oprávněn každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Aktivní legitimaci k podání žaloby tak má každý, kdo zkrácení svých práv tvrdí (to také žalobce činí, neboť namítá zásah do svých procesních práv jakožto účastníka řízení i zásah do práv vlastnických). Skutečnost, zda ke zkrácení práv žalobce opravdu

došlo, je pak otázkou důvodnosti žaloby. Jinak řečeno, pokud by k zásahu do žalobcových práv napadeným rozhodnutím nedošlo, nebyla by žaloba odmítána podle § 46 s.ř.s., ale zamítána podle § 78 s.ř.s.

Zdejší soud tedy přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Žalobce v podané žalobě předně namítal, že stavební úřad pochybil, pokud v kolaudačním řízení neposuzoval otázku vlastnických práv k pozemkům pod kolaudovanou stavbou.

Jak správně uvádí žalovaný i první osoba na řízení zúčastněná, proces povolování staveb je rozdělen do několika druhů řízení (územní, stavební a kolaudační), která na sebe navazují, a to z chronologického hlediska i míry obecnosti od činnosti plánovací přes problematiku umísťování již konkrétních staveb v územním řízení po stanovení podmínek jejich realizace ve stavebním řízení. Každé řízení má přitom rozdílný účel a z toho vyplývající předmět (tj. to, co je v rámci něho stavební úřad oprávněn a povinen posuzovat).

V územním řízení je řešeno umístění stavby; návrh je posuzován především z hlediska péče o životní prostředí a potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledků; toho, zda vyhovuje obecným technickým požadavkům na výstavbu a obecným technickým požadavkům zabezpečujícím užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, popřípadě předpisům, které stanoví podmínky hygienické, protipožární, bezpečnosti práce a technických zařízení, dopravní, ochrany přírody, péče o kulturní památky, ochrany zemědělského půdního fondu, lesního půdního fondu apod. Stavební úřad v územním řízení zajistí vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy a posoudí vyjádření účastníků řízení a jejich námítky. S dotčenými orgány státní správy, jejichž rozhodnutí nebo opatření k podanému návrhu byla získána před oznámením zahájení územního řízení, omezí stavební úřad projednání návrhu podle míry, v jaké byly jejich požadavky splněny (§ 37 stavebního zákona z roku 1976, který je aplikovatelný na danou věc v souladu s § 190 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu). Právě v územním řízení je mj. posuzováno též to, zda má stavebník vlastnické či jiné právo k pozemku (§ 38 stavebního zákona z roku 1976).

Ve stavebním řízení se pak řeší pouze konkrétní detaily provádění stavby nad rámec daný územním rozhodnutím. Neřeší se tedy vůbec otázka umístění stavby, neboť ta je pravomocně rozhodnuta v územním rozhodnutí, které je pro stavební úřad (i stavebníka) závazné. Stavební úřad ve stavebním řízení stanoví závazné podmínky pro provedení a užívání stavby a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Stavební úřad zabezpečí stanovenými podmínkami zejména ochranu veřejných zájmů při výstavbě a

při užívání stavby, komplexnost stavby, dodržení obecných technických požadavků na výstavbu, popřípadě jiných předpisů a technických norem, a dodržení požadavků stanovených dotčenými orgány státní správy, především vyloučení nebo omezení negativních účinků stavby a jejího užívání na životní prostředí (§ 66 stavebního zákona z roku 1976)

V kolaudačním řízení pak stavební úřad zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat veřejné zájmy, především z hlediska ochrany života a zdraví osob, životního prostředí, bezpečnosti práce a technických zařízení (§ 81 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976). Dojde-li během provádění stavby ke změně státních technických norem nebo jiných technických předpisů, podle nichž byla zpracována projektová dokumentace, přihlíží k nim stavební úřad jen tehdy, pokud se jejich ustanovení vztahují i na stavby projektované a prováděné před jejich účinností (odst. 2 citovaného ustanovení). Zjistí-li stavební úřad při kolaudačním řízení na stavbě závady bránící jejímu užívání, zejména nejsou-li splněny podmínky územního rozhodnutí a stavebního povolení k zabezpečení užívání staveb osobami s omezenou schopností pohybu a orientace, stanoví lhůtu pro jejich odstranění a přeruší řízení (odst. 3 citovaného ustanovení). S kolaudačním řízením může být spojeno řízení o změně stavby, pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení (odst. 4 citovaného ustanovení).

Z uvedeného tedy plyne, že účastníci řízení mají poměrně široký prostor uplatňovat v procesu realizace stavby námitky a vyjádření. Vždy však musí respektovat jednotlivá řízení podle stavebního zákona, tj. námitky směřující proti umístění stavby musí uplatnit v územním řízení, v němž je stavba umísťována, námitky týkající se samotného provádění stavby ve stavebním řízení a námitky vztahující se ke kolaudaci stavby v řízení kolaudačním. Námitky týkající se práv stavebníka k pozemkům, na nichž má být stavba umístěna, i námitky vlastníků sousedních pozemků, kterých se umístění stavby nějakým způsobem může dotknout, směřují proti umístění stavby a musí tak být uplatněny v územním řízení. Kolaudační rozhodnutí tyto otázky nemůže řešit a rozhodnutí o umístění stavby tak měnit (to může být změněno jen v územním řízení). Každé řízení má totiž svoji funkci a účel a jak účastníci, tak správní orgány, jsou povinni pravomocná rozhodnutí vzešlá z těchto řízení respektovat. Bylo by totiž v rozporu s požadavkem právní jistoty, pokud by byl účastník správního řízení oprávněn v řízení následném (v kolaudačním) brojít proti závěrům, které vyplynuly z řízení předchozího (územního, příp. spojeného územního a stavebního) a fakticky tak derogovat předchozí pravomocné správní rozhodnutí (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.2.2012, č.j. 8 As 54/2011-344, www.nssoud.cz).

Soud tedy neshledal, že by stavební úřad pochybil, pokud uzavřel, že do kolaudačního řízení otázka práva stavebníka k pozemkům pod stavbou nepatří, neboť tato otázka měla být (a také byla) vyřešena v řízení územním, případně ve spojeném územním a stavebním řízení. Pokud by v této otázce došlo k jakékoli změně (např. bylo-li skutečně odstoupeno od smlouvy o smlouvě budoucí), nejedná se o skutečnost, kterou by mohl stavební úřad či žalovaný v kolaudačním řízení jakkoli zohlednit. Tato otázka totiž míjí předmět kolaudačního řízení, neboť patří do řízení územního. Toliko v něm pak může být řešena. Odstoupením od smlouvy o smlouvě budoucí se stavba elektrárny nestává stavbou nepovolenou. Naopak na stavbu elektrárny existuje pravomocné stavební povolení a jedná se tedy o stavbu řádně povolenou.

Pro kolaudační řízení je pak zcela nepodstatné, zda žalobce podal ve vztahu k určitým pozemkům určovací žalobu. I kdyby tomu tak bylo, neměl by stavební úřad žádný prostor k tomu, aby tuto skutečnost mohl v kolaudačním řízení jakkoli vzít v potaz. Otázka vlastnictví pozemků, na nichž je kolaudovaná stavba umístěna, je podstatná toliko pro určení okruhu účastníků kolaudačního řízení. Jak správně uvádí žalovaný, podle § 78 odst. 1 písm. d) stavebního zákona z roku 1976 je vlastník pozemku, na kterém je kolaudovaná stavba umístěna, účastníkem kolaudačního řízení, avšak toliko tehdy, pokud jeho vlastnické právo může být kolaudačním rozhodnutím přímo dotčeno. V daném případě žalobce byl účastníkem kolaudačního řízení, neboť stavební úřad dospěl k závěru, že by mohlo být do jeho vlastnického práva k dotčeným pozemkům pod stavbou kolaudačním rozhodnutím zasaženo. Žalobce tedy v rámci kolaudačního řízení mohl namítat toliko to, že bude jeho vlastnické právo kolaudačním rozhodnutím dotčeno (nikoli umístěním stavby nebo jejím postavením, ale jejím zkolaudováním). Žádná ze žalobcem nyní uplatněných námitek však tento charakter neměla. Jak uvedl zdejší soud již ve svém rozsudku ze dne 9.8.2002, č.j. 29 Ca 195/2001-22, „*smyslem kolaudačního řízení je ochrana společenských (veřejných) zájmů spočívajících v přezkoumání, zda stavba byla realizována v souladu s předcházejícími správními rozhodnutími, zda odpovídá technickým požadavkům atd. Jde tedy o řízení ryze veřejnoprávní, ve kterém by otázka práva soukromého mohla hrát roli pouze z pohledu vymezení účastníků řízení*“.

Zdejší soud se tak ztotožnil se způsobem, jakým žalovaný vypořádal žalobcovy námítky, že stavebník nemá právo k pozemkům pod stavbou a že je vedena určovací žaloba. Způsob vypořádání žalobních námitek považuje soud za dostatečný, přezkoumatelný i zákonný.

Pokud žalobce odkazuje na imise podle § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, tak ani ty s kolaudačním řízením žádným způsobem nesouvisí.

Citované ustanovení v odst. 1 ukládá vlastníkovu zdržet se všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky

(imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku; to platí i o vnikání zvířat. Zakazuje se přímo přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda, ledaže se to opírá o zvláštní právní důvod. Odst. 2 pak stanoví, že jsou-li imise důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který byl úředně schválen, má soused právo jen na náhradu újmy v penězích, i když byla újma způsobena okolnostmi, k nimž se při úředním projednávání nepřihlédlo. To neplatí, pokud se při provádění provozu překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen.

Z uvedeného ustanovení plyne, že žalobcovo právo domáhat se ochrany před imisemi ve smyslu § 1013 občanského zákoníku není kolaudací předmětné stavby jakkoli dotčeno. Pokud se žalobce domnívá, že se nebude moci domáhat odstranění stavby ve smyslu odst. 2 citovaného ustanovení a odkazuje k tomu na článek JUDr. Jiřího Spáčila, je třeba s ním souhlasit. Tato skutečnost však není způsobena tím, že stavební úřad v kolaudačním řízení neřešil námitky týkající se vlastnictví pozemků, ale tím, že tyto námitky žalobce mohl (a měl) uplatnit v řízení územním či stavebním (jak shodně uvádí i žalobcem uvedená citace z článku JUDr. Spáčila).

Soud se neztotožnil ani se žalobcovou námitkou, že neměl dostatek času seznámit se s dokumentací skutečného provedení stavby a nemohl tak podat relevantní námitky.

Sám žalobce totiž v žalobě uvádí, že byl s dokumentací skutečného provedení stavby seznámen na ústním jednání dne 17.10.2013, avšak namítá, že měl nedostatek času celou dokumentaci řádně prostudovat. Neuvádí však, proč tuto skutečnost při ústním jednání nezmínil a stavební úřad nepožádal o poskytnutí delší lhůty k seznámení se s dokumentací, ani co mu bránilo případně po provedeném ústním jednání nahlédnout do spisu a s dokumentací se seznámit detailně. Stavební úřad přitom vyzval žalobce mj. přípisem, který si žalobce převzal na poště dne 4.12.2013, k seznámení se s dalšími podklady pro vydání rozhodnutí, mezi kterými bylo i vyjádření první osoby na řízení zúčastněné k žalobcem uplatněným námitkám při ústním jednání dne 17.10.2013. První osoba na řízení zúčastněná se zde vyjadřovala též k žalobcovu tvrzení, že došlo ke změnám ve výstavbě elektrárny a že žalobce nebyl s těmito změnami seznámen. K tomuto tvrzení se žalobce poté výslovně vyjádřil v podání ze dne 12.12.2013. Je tedy zřejmé, že žalobce do spisu nahlížel. Soud přitom v tomto podání neshledal, že by se žalobce dožadoval seznámení s dokumentací skutečného provedení stavby (jak je namítáno v replice).

Podle názoru soudu žalobci nic nebránilo se s dokumentací skutečného provedení stavby seznámit (pokud mu seznámení dne 17.10.2013 nestačilo a neseznámil se s touto dokumentací již dříve, což s ohledem na písemně podané námitky při ústním jednání dne 17.10.2013 vyloučit nelze) a poté uplatnit námitky

proti provedení stavby s vysvětlením, proč tak neučinil, resp. nemohl učinit při ústním jednání. Bylo by pak na stavebním úřadu (a poté na žalovaném a zdejším soudu), aby posoudil jejich včasnost, resp. přípustnost ve smyslu § 80 odst. 2 stavebního zákona z roku 1976, a následně důvodnost. Nic takového však žalobce neučinil. Nelze přitom přehlédnout, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 19.2.2014, tedy po více než 4 měsících po provedeném ústním jednání a žalobce tedy měl značně dlouhý prostor pro dostatečné seznámení se s dokumentací. Žalobce tedy měl prostor se s dokumentací skutečného provedení stavby seznámit, a pokud tak neučinil, nelze to přičítat k tíži nikomu jinému než jemu. Nelze přitom pominout ani to, že žalobce v žalobě vůbec neuvádí, jaké konkrétní námitky hodlal v řízení před stavebním úřadem uplatnit a v důsledku řádného neseznámení se s dokumentací uplatnit včas nemohl. Za této situace soud považuje tuto námitku spíše za účelovou a neshledává ji důvodnou.

Na právě uvedeném nic nemění ani další tvrzení, která ve vztahu k právě uvedenému žalobce uplatnil v replice podané dne 15.9.2014 (že se dokumentace skutečného provedení stavby předložená při ústním jednání netýkala stavebních částí elektrárny, že investor věděl o možných problémech s kolaudací a že „objekt SO 05“ nebyl při ústním jednání projednáván). Soud je totiž oprávněn žalobou napadené rozhodnutí přezkoumávat v mezích toliko těch žalobních bodů, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Tato lhůta činí dva měsíce ode dne oznámení písemného vyhotovení rozhodnutí (§ 72 odst. 1 s.ř.s.) a v daném případě uplynula dne 2.8.2014 (jak uvádí ostatně i žalobce v podané žalobě). Vzhledem k tomu se soud těmito opožděně uplatněnými žalobními body zabývat nemohl. To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k námitce, že stavba byla realizována v rozporu s projektovou dokumentací, neboť i ta byla uplatněna opožděně.

To samé je třeba uvést i ve vztahu k námitkám, které žalobce poprvé uplatnil až při jednání dne 10.3.2016 (že stavba nebyla v souladu se schválenou projektovou dokumentací a že došlo k navýšení pozemku o cca 2 m). I tyto námitky totiž byly uplatněny dávno po uplynutí lhůty k podání žaloby a soud se jimi tak nemůže zabývat.

Soud se nemohl ztotožnit se žalobcem ani v tom, že by se správní orgány s jeho námitkou o změně stavby a jeho nedostatečném seznámení s dokumentací skutečného provedení stavby nevypořádaly. V prvostupňovém rozhodnutí stavební úřad neshledal důvodnou žalobcovu námitku, že došlo ke změně stavby. V odůvodnění k tomu uvádí, že případné změny stavby byly předvídaný již v podmínce č. 15 stavebního povolení a s ohledem na dobu více než 15 let, která uplynula od vydání stavebního povolení, je lze zcela oprávněně očekávat. Podle stavebního úřadu se však nejedná o změny, které by jakkoli změnilly původní půdorys stavby, a nemohou se tak práv žalobce, jakožto spoluvlastníka pozemků pod stavbou, nijak dotknout. Žalovaný pak k téže námitce doplnil, že dokumentace skutečného provedení stavby zpracovaná Ing. J. Š. byla k dispozici při ústním jednání dne 17.10.2013, kde byl žalobce přítomen a s touto dokumentací se tak mohl seznámit. Jistě mohlo být vypořádání těchto námitek

obsáhlejší, na druhou stranu je z obou rozhodnutí seznatelné, že námitky důvodné nejsou i proč. Takové vypořádání považuje soud v daném případě za dostatečné.

V. Závěr

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným. Nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil ani žádnou další vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Žalobu tedy jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci nebyl úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

Osobám zúčastněným na řízení nebyla uložena žádná povinnost, s níž by jim náklady mohly vzniknout, proto nemají podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 10.3.2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu